

бърже спринцовката и забива иглата въ крака ми. Азъ рева, напъвамъ всички мускули, освобождавамъ едната ръка и я стоварвамъ съ все сила върху прислужника; той ми отговаря съ яростъ; въ клетката влиза и другиятъ прислужникъ — Иванъ и той сжщо удря, удря. Ние ставаме каквито сме си — звѣрове: режемъ, блъскаме се, хапемъ, псуваме. Най-после инжекцията е турната и докторътъ предпазливо излиза; прислужниците ме блъсватъ съ все сила къмъ стената, азъ падамъ по колене, тѣ се изплъзватъ и бравата щраква следъ тѣхъ.

Най-после, оставятъ ме на мира, да представямъ както разбирамъ човѣшкия родъ.

\*

Когато заговоря бърже на доктора, казвамъ: Всичко, което чувате, е истина. То е моята история. Естествена история и зоология. Азъ съмъ отъ село. Майка ми е още жива. Само тя, единъ братъ и азъ останахме. Баща ми умрѣ въ затвора зарадъ сестра ми, а тя се удави въ кладенеца зарадъ него. Не искамъ сега да разправамъ тази история. Азъ свършихъ трети класъ и постъпихъ на служба въ зоологическата градина. Какъ минаха седемъ години не помня. Следъ войната азъ бѣхъ тамъ. За войната нѣма да разправамъ сега — тамъ хората сж като звѣроветъ на свобода. А тукъ е по друго. Въ зоологическата азъ бѣхъ край слоноветъ и лвоветъ. Тѣ сж най-благороднитъ звѣрове. Ще ви кажа.

Когато една нощъ умрѣ младиятъ слонъ Жозефъ, всички животни два дни не ядоха. Другарката му, Мери, цѣлата нощъ и цѣлия день стоя безъ да помръдне до него и не поглежаше нищо наоколо; лъвицата подви опашка като уплашено псе и скимта цѣла нощъ, мечката прикри съ лапи главата си